

Камара на автомобилните превозвачи в България

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Вх. № КС-816-01-2
дата 07.08.2018 г.

**ДО КОМИСИЯТА ПО ВЪТРЕШНА
СИГУРНОСТ И ОБЩЕСТВЕН РЕД В
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ**

**СТАНОВИЩЕ ОТ КАМАРА НА
АВТОМОБИЛНИТЕ ПРЕВОЗВАЧИ В
БЪЛГАРИЯ**

**ОТНОСНО ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА
ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
ЗАКОНА ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ
ДАННИ**

Във връзка с публикувания проект за изменение и допълнение на Закона за защита на личните данни, представяме нашето становище по него заедно с нашите предложения в какъв вид да бъде одобрен. Считаме, че в така публикувания проект има някои неясноти и непълноти, които ако останат в сегашния си вид биха попречили на всички засегнати субекти да реализират правата и задълженията си относно защитата на личните данни. Смятаме, че предвидените процедури по обжалване на актове и действия на администратора и обработващия личните данни, както и действията на Комисията за защита на личните данни не са добре разписани и това би довело до невъзможност засегнатите страни да реализират и защитят правата си. Предложените в проекта срокове, предвидените процедури по обжалване, някои предвидени права на субектите на данни и някои административно-наказателни разпоредби са неясни, неточни и така формулирани биха създали невъзможност на засегнатите лице да упражнят правата си. Описанието на някои дефиниции, които са дадени също са неясни и биха създали проблеми при прилагането на закона.

Поради изложените ни съображения правим следните коментари и предложения за изменения на някои от разпоредбите в публикувания проект на закон за изменение и допълнение на закона за защита на личните данни:

1. В проектът се предлага създаването на чл. 10а, ал. 2, чиито текст е формулиран по следния начин:

Чл. 10а (2) Комисията има следните правомощия:

- 1. сезира съда за нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679;*
- 2. прилага принудителни административни мерки;*
- 3. дава указания и препоръки във връзка със защитата на личните данни;*

Правомощието, което се предвижда комисията да сезира съда за нас е не нужно, тъй като дори и съда да бъде сезиран от комисията за някакво извършено нарушение на Регламента, той няма компетентност да преустанови извършването на нарушението, нито може да предприеме мерки за неговото недопускане или отстраняване, нито да наложи санкция за допуснатото нарушение. Разпоредбата е формулирана прекалено общо и не става ясно кой съд ще сезира наказателен, административен или граждански, нито какво правомощие ще има този съд във връзка с установяването на нарушението. Считаме, че е много по-полезно и приложимо би било да се предвиди норма според, която комисията може сама да се самосезира при установено или съмнение за допуснато нарушение на Регламента и да може да наложи административен акт когато това нарушение е установено, с който да санкционира нарушителя и този акт да може да се обжалва пред административния съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Относно предвиденото в т. 2 би могло да бъде допълнено, че комисията разполага и с правомощия да налага административни наказания.

Посочения в т. 3 текст „дава указания и препоръки във връзка със защитата на личните данни“ би било добре да се разшири и с това, че комисията ще дава и становище.

Текстът, който ние предлагаме да бъде записан е следния:

Чл. 10а, ал. 2 Комисията има следните правомощия:

- 1. извършва проверки по своя инициатива или по сигнал за извършено нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679 и съставя актове за установяване на административни нарушения във връзка с установените от тези проверки нарушения на Регламента;*
- 2. прилага принудителни административни мерки и съставя наказателни постановления;*
- 3. дава указания препоръки и становища относно прилагането на Регламент (ЕС) 2016/679 и защитата на личните данни на субектите.*

1. Предлагагето да се създаде чл. 12а (1) с текст: „*наличието на търговска,*

производствена или друга защитена от закона тайна не може да е основание за отказ от съдействие от страна на администратора и/или обработващия при осъществяване на задачите и правомощията на комисията. Когато при упражняването на правомощията на комисията по чл. 58, параграф 1, букви „д“ и „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 може да се наруши задължение на администратора или обработващия за опазване на професионална тайна или друго равностойно задължение за опазване на тайна, произтичащо от закона, или до нейното разкриване в нарушение на разпоредба на закон, администраторът или обработващият отказва представяне и/или достъп само до информация, защитена като тайна.“

Смятаме, че наличието на търговска или производствена тайна би следвало да бъде основание за отказ за съдействие от страна на администратора и/или обработващия при осъществяване на задачите и правомощията на комисията, тъй като не смятаме, че в търговската или производствената тайна на едно предприятие ще се съдържат лични данни, които да се нуждаят от защита и поради тази причина няма нужда да бъде проверяване от Комисията. Освен това така разписано означава, че комисията ще проверява различни предприятия, които може да са конкуренти по между си и не е редно и дори е застрашаващо сигурността на пазара един орган да има достъп до търговските или производствените тайни на няколко предприятия, които са конкуренти. Не на последно място считаме, че в Република България органът, който следи за състоянието на пазара и развитието на конкуренцията при проверка в някое предприятие, ако установи, че с търговската или производствената му тайна се нарушават или застрашават правата и свободите на субектите на данни относно техните лични данни би могъл да сезира комисията и едва след такова сезиране, тя да може да извършва проверки, при които наличието на търговска или производствена тайна няма да е основание за отказ за съдействие.

Освен това в така записания текст на ал. 1 се наблюдава противоречие и неяснота, относно използвания термин в първото изречение „*друга защитена от закона тайна*“ и използвания израз в последното изречение „*друго равностойно задължение за опазване на тайна, произтичащо от закон*“, ние считаме, че това са два идентични изрази, защото

друго равностойно задължение за опазване на тайна, произтичащо от закон може да е само такова задължение, което е установено в закон, тоест в закона е регламентирано да не се разкрива определена информация. Това създава противоречие, защото в първото изречение друга защитена от закона тайна не може да е основание за отказ от съдействие за всички хипотези на Регламента относно правомощията на комисията, но в последното изречение равностойно задължение за опазване на тайна, произтичащо от закон е основание за отказ макар и само за две хипотези от Регламента. Това противоречие трябва да бъде премахнато и да остане това, че *друга защитена тайна от закон или професионална тайна е основание за отказ за съдействие на Комисията.*

Не на последно място смятаме, че текстът в тази алинея е добре да бъде разделен в две отделни алинеи, за да бъде по-прозрачен и ясен, тъй като в сега предложения вариант се създава объркване и неяснота, понеже в една алинея са регламентираны две различни хипотези едната е свързана с не основания за съдействие, а другата хипотеза е с основание за не съдействие.

Предлагания от нас текст на чл. 12а (1) е следния:

Чл. 12а (1) Наличието на търговска или производствена тайна може да е основание за отказ от съдействие от страна на администратора и/или обработващия при осъществяване на задачите и правомощията на комисията предвидени в чл. 58 от Регламент (ЕС) 2016/679.

(2) Когато при упражняване на правомощията на комисията по чл. 58, параграф 1, букви „д“ и „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 ще се наруши задължение на администратора или обработващия за опазване на професионална тайна или друго равностойно задължение за опазване на тайна, произтичащо от закон, или когато разкриването на определена информация ще бъде в нарушение на закон, администраторът и/или обработващия отказва предоставяне и/или достъп само до информацията, която е защитена като тайна от закон.

2. Предложеното изменение в чл. 38, ал. 1, което гласи: *„При нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон всеки субект на данни има право да сезира комисията в срок една година от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години*

от извършването му.“, считаме, че посочените срокове са несъразмерно дълги. Този срок 5г. от извършването на нарушението считаме, че е прекалено дълъг и той би задължил администраторите да съхраняват документи съдържащи лични данни на субектите повече от 5г.,. Например, ако бъде образувано производство пред комисията примерно един месец преди да изтекат тези 5г. и след него евентуално се образува последващо производство пред съда би довело до нуждата необходимите документи да бъдат съхранявани от администратора за доста дълъг период, което пък от своя страна би довело до неефективно защитаване на правата на субектите на данни. Считаме, че за да бъде пълноценно и за да могат субектите на данни да защитят нарушените си права този срокове трябва да бъдат намалени, затова ние предлагаме текста да е формулиран така:

Чл. 38 (1) При нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон всеки субект на данни има право да сезира комисията в срок от шест месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от три години от извършването му“.

3. Предлагането досегашната ал. 2 да стане ал. 3 на чл. 38 и да се измени със следния

текст: *„комисията се произнася с решение, като може да упражни корективните си правомощия по чл. 58, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, да определи срок за отстраняване на нарушението и/или да наложи административно наказание“* е неясно, неточно и неправилно според нас. Недоумяваме, защо административния орган едновременно ще определи срок за отстраняване на нарушението и ще наложи наказание, за което ще бъде издадено наказателно постановление. Не виждаме смисъла в това органът да определи срок и още преди той да е изтекъл и да се е видяло дали нарушението е отстранено в този срок, администратора/обработващия лични данни вече ще е санкциониран, а ако не е отстранил нарушението в определения срок тогава отново ли ще бъде санкциониран, тоест два пъти за едно и също нарушение. Считаме, че би следвало да се предвиди възможност органът да определи срок за отстраняване на нарушението и едновременно с това да се предвиди издаването на принудителна административна мярка, с която да бъде преустановено повторното или продължаването на извършването на нарушението. В случай, че органа реши да не дава срок за отстраняване на нарушението нека се предвиди възможност да издава наказателно постановление за него, а не както е

сега да определи срок и/или да наложи наказателно постановление. Поради това ние предлагаме текстът да бъде със следното съдържание:

Чл. 38 (3) Комисията се произнася с решение, като може да упражни корективните си правомощия по чл. 58, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 и да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи принудителна административна мярка, или без да определя срок за отстраняване на нарушението да наложи административна санкция, чрез издаването на наказателно постановление.

4. Предлаганият текст на ал. 1 на чл. 39 считаме, че е неприложим относно

администратори и обработващи на лични данни, които не са държавни органи и учреждения. Считаме, че записаното в текста, че *всеки субект на данни може да обжалва действия и актове на администратора и обработващия по съдебен ред пред съответния административен съд или пред Върховния административен съд по общите правила за подсъдност*, следва да бъде променено или ако бъде оставено в този вариант би следвало да се посочи, че става дума за администратори и обработващи, които са държавни органи, а за тези които не се да се предвиди друг ред за обжалване. Пред административен съд и Върховния административен съд се обжалват административни актове, а това са актове, които се издават от държавни органи в техните властнически правомощия и създават задължения или права за своите адресати, недопустимо е пред тези съдилища да се обжалват актове на администратори и обработващи, които не са държавни органи и организации, още повече, че такава процедура няма предвидена в нашето законодателство. Считаме за недопустимо действия и актове на администратор или обработващ, който не е държавен орган да се обжалват пред административен съд, по-скоро е възможно да се предвиди сезиране на комисията относно действия и актове на администратора/обработващия и актът, с който ще се произнесе комисията да може да се обжалва пред административен съд и Върховния административен съд. Затова предлагаме текстът да се измени по следния начин:

Чл. 39 (1) При нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и обработващия по съдебен ред пред съответния административен съд или пред Върховния

административен съд по общите правила за подсъдност, когато администратора или обработващия лични данни е държавен орган или учреждение.

(2) Когато администратора или обработващия лични данни не е държавен орган или учреждение, относно неговите актове и действия, с които се засягат права на субекта на данни по Регламент (ЕС) 2016/679 може да се сезира Комисията за защита на личните данни, която след извършване на проверка издава акт, с който установява или не установява нарушаване на правата на субекта на данни и този акт подлежи на обжалване пред административния съд или Върховния административен съд по общите правилата за подсъдност.

5. Предвидената възможност в чл. 83 субектът на данни да има право да възложи на юридическо лице с нестопанска цел, осъществяващо дейност в обществена полза и развиващо дейност в областта на защитата правата и свободите на субектите на данни по отношение на защитата на техните лични данни, да подаде жалба от негово име и да упражни от негово име правата посочени в чл. 38 и 29 считаме, че следва да бъде отменена. В регламентът не е предвидена възможността субекта на данни да възлага свои права на организация или друг представител, затова считаме, че е ненужно и излишно да се предвижда това в нашия закон, тъй като това възлагане по никакъв начин не води до по-добра защита на правата и свободите на субектите на данни. Ние предлагаме тази разпоредба да отпадне или да не е уредена само за юридическо лице с нестопанска цел, която осъществява дейност в обществена полза, а да има възможност и други юридически лица с нестопанска цел да защитават правата на субектите на данни.

6. Смятаме, че разпоредбата на чл. 87 също следва да отпадне. Регламентът ясно е предвидил санкционни разпоредби и размери на имуществени санкции и е несъразмерно и ненужно определянето на имуществена санкция, която да се прилага спрямо администратор или обработващ личните данни. Такава разпоредба би довела само до увеличаване на имуществената отговорност на администратора или обработващия лични данни, която и без това, така както е определена в регламента не е малка, а и не би допринесла по никакъв начин за защитата на личните данни на субектите. Поради това ние предлагаме текстът на чл. 87 да отпадне.

7. Описанието в чл. 88, ал. 2 повторно нарушение считаме, че следва да бъде

променено, тъй като така посочения срок е прекалено дълъг и смятаме, че не е целесъобразно да се налага глоба в двоен размер за извършено същото нарушение в рамките на една година от влизане в сила на решението на комисията или наказателното постановление, с което нарушителят е бил наказан за същото нарушение. Считаме, че срокът за повторно нарушение би следвало да бъде намален на половина и разпоредбата следва да бъде изменена така:

Чл. 88 (2) Повторно е нарушението, извършено в срок шест месеца от влизане в сила на решението на комисията или на наказателното постановление, с което нарушителят е наказан за същото по вид нарушение.

8. Считаме, че даденото определение в §1а, т. 8 за „администратор-компетентен орган“ е недостатъчно и не дава ясно разграничение между администратор държавен орган или учреждение и администратор частна организация, търговско дружество или физическо лице. Смятаме, че такова разграничение следва да бъде направено, защото институтите и възможностите за обжалване, които се предвиждат в закона следва да се разграничават за двата вида администратори. Освен това, разграничението е от значение за успешното реализирането на правата и свободите на субектите на данни относно личните им данни и във връзка с възможността да потърсят отговорност при допуснати нарушения и злоупотреби с правата им. Според нас дадената в момента дефиниция отговаря на критериите за администратор-компетентен орган, който е държавен орган или учреждение, но не и за частна или публична организация, юридическо лице или физическо лице и поради това ние предлагаме разпоредбата да има следното изменение:

§1а, т. 8 „Администратор – компетентен орган“ е държавен орган или учреждение, което само или съвместно с други органи или учреждения определя целите и средствата за обработване на личните данни, за нуждите, от които има нужда при осъществяването на властническите си правомощия. Когато целите и средствата за обработване са установени от правото на Европейския съюз или от правото на Република България администраторът-компетентен орган може да се определи или специалните критерий за неговото определение, могат да бъдат установени от правото на Европейския съюз или в националното ни законодателство.

т. да „Администратор - компетентен орган“ е търговско дружество, физическо или юридическо и всякаква друга организация и структура, която развива дейност в частния сектор и във връзка с дейността си определя целите и средствата за обработване на личните данни на лицата.

Надяваме се, че така изложените от нас аргументи и предложения ще бъдат обсъдени и ще се предприемат необходимите действия за отстраняването и промяната на констатираните неточности, непълноти и неясноти.

С уважение,

Димитър Д.

елен директор на КАПБ